

PROLOOG

7 DECEMBER 1895

Dit document bevat een waarheidsgetrouwe weergave van de afgelopen zestig dagen, door Kartik, broer van Amar, trouwe zoon van de Rakshana, en van de vreemde visitatie die ik kreeg en die me op deze kille Engelse nacht met behoedzaamheid vervult. Om bij het begin te beginnen, moet ik teruggaan naar het midden van oktober, na de tegenslag die zich voordeed.

Het werd al kouder toen ik het bos achter de Spence Academy voor Jongedames verliet. Per valk had ik een brief ontvangen van de Rakshana, waarin ik naar Londen werd ontboden. Ik moest de hoofdwegen mijden en ervoor zorgen dat ik niet werd gevolgd. Enkele kilometers lang reisde ik anoniem mee met de zigeunerkaravaan. De rest van de weg legde ik te voet af, alleen, aan het zicht onttrokken door bomen of de wijde mantel van de nacht.

De tweede nacht was ik uitgeput door mijn reis, halfdood van kou en honger – want mijn schamele portie vlees had ik twee dagen eerder al opgemaakt – en halfgek van eenzaamheid, en begon het bos trucjes met me uit te halen. In mijn verzwakte toestand zag ik in elke nachtzwaluw een geest en in elk twijgje

dat knapte onder de hoeven van een reekalf een dreigement van de rusteloze zielen van eeuwen geleden afgeslachte barbaren.

Bij het licht van het vuur las ik enkele passages uit mijn enige boek, een exemplaar van de *Odyssee*, in de hoop moed te putten uit de beproevingen van de held. Want inmiddels voelde ik me niet meer zo dapper en was ik nergens meer zeker van. Uiteindelijk viel ik in een slaap vol dromen.

Het was geen verkwikkende slaap. Ik droomde van gras dat zwart was geworden als kool. Ik bevond me in een oord vol steen en as. Een eenzame boom stak af tegen een bloedrode maan. En ver in de diepte schreeuwde een reusachtig leger van onwaardse wezens om oorlog. Boven het kabaal uit hoorde ik mijn broer Amar waarschuwend gillen: 'Faal niet, mijn broer. Vertrouw niet...' Maar op dat punt veranderde de droom. Zij was er. Ze stond over me heen gebogen, en haar roodgouden krullen leken wel een stralenkrans tegen de heldere hemel.

'Je lot is met het mijne verbonden,' fluisterde ze. Ze boog zo dicht naar me toe dat haar lippen vlak bij de mijne waren. Ik kon de warmte ervan net voelen. Ik werd snel wakker, maar er was niets, behalve de smeulende as van mijn kampvuur en de nachtelijke geluiden van diertjes die vlug dekking zochten.

Toen ik eindelijk in Londen aankwam, was ik half verhon-gerd en wist ik niet goed waar ik naartoe moest. De Rakshana hadden me niet verteld waar ik hen kon vinden; dat was niet hun gewoonte. Zij vonden mij altijd. Terwijl ik door de menigte van Covent Garden strompelde, maakte de geur van warme, zoute palingpastei me bijna gek van de honger. Ik stond op het punt de gok te wagen en er een te stelen, toen ik hem zag staan. Tegen een muur stond een man een sigaret te roken. Hij was onopvallend: hij had een gemiddelde lengte en bouw, droeg een donker pak met een hoed en had de ochtendkrant netjes onder zijn linkerarm geklemd. Verder had hij een goed

verzorgde snor, en op zijn wang een litteken in de vorm van een wrede grijns. Ik wachtte tot hij zijn blik zou afwenden, zodat ik zonder gevolgen een pasteitje kon stelen. Zogenaamd belangstellend keek ik naar een stel straatartiesten. Een van hen jongleerde met messen terwijl de ander het publiek bespeelde. Een derde man, zo wist ik, sloop tussen de mensen door om ze van hun portemonnees te beroven. Toen ik weer naar de muur keek, was de man verdwenen.

Dit was het moment om toe te slaan. Met mijn hand verborgen onder mijn mantel reikte ik naar de stapel dampende pasteitjes. Ik had er net een in mijn handen, toen de man die tegen de muur had gestaan opeens naast me opdook.

‘De Ster van het Oosten is moeilijk te vinden,’ zei hij zachtjes maar opgewekt. Pas toen zag ik het speldje op zijn revers: een zwaard met een schedel. Het symbool van de Rakshana.

Opgewonden antwoordde ik zoals van me werd verwacht: ‘Maar hij schijnt fel voor eenieder die hem zoekt.’

We pakten elkaars rechterhand vast en legden onze linkerhand erop, als broeders van de Rakshana.

‘Welkom, novice, we wachten al een tijdje op je.’ Hij leunde naar voren en fluisterde in mijn oor: ‘Je hebt veel uit te leggen.’

Ik weet niet precies wat er toen gebeurde. Het laatste wat ik zag, was dat de vrouw van de pasteitjes enkele munten in haar zak stopte. Daarna voelde ik een scherpe pijn in mijn achterhoofd en werd alles om me heen zwart.

Toen ik bijkwam, bevond ik me in een donkere, maffe ruimte. Ik knipperde met mijn ogen tegen het plotselinge licht van vele hoge kaarsen die in een kring om me heen stonden. Mijn gevangennemers waren verdwenen. Mijn hoofd deed verschrikkelijk pijn, en nu ik bij kennis was, werd mijn angst gescherpt door de slijpsteen van het onbekende. Waar was ik? Wie was die man? Als hij een Rakshana was, waarom had hij me dan een klap op mijn hoofd gegeven? Ik spitste mijn oren, alert

op geluiden, stemmen, iets wat me kon vertellen waar ik was.

‘Kartik, broer van Amar, ingewijde in de broederschap van de Rakshana...’ De stem, diep en krachtig, klonk ergens boven me. Ik zag echter alleen maar de kaarsen, en daarachter volslagen duisternis.

‘Kartik,’ herhaalde de stem, die duidelijk een antwoord verwachtte.

‘Ja,’ kraste ik toen ik eindelijk mijn stem had hervonden.

‘Laat het tribunaal beginnen.’

De donkere kamer begon vorm te krijgen. Zeker vier meter boven de vloer liep een balustrade helemaal om de ronde ruimte heen. Daarachter kon ik net de onheilspellende, donkerpaarse gewaden ontwaren van de hoogste rangen van de Rakshana. Dit waren niet de broeders die me mijn hele leven hadden opgeleid, maar de machtige mannen die in de schaduw leefden en van daaruit heersten. Dat er een tribunaal werd gehouden, betekende dat ik iets heel goeds had gedaan – of juist iets heel slechts.

‘Wij zijn verbijsterd over je resultaten,’ ging de stem verder. ‘Je opdracht was het meisje in de gaten te houden.’

Iets heel slechts dus. Een nieuwe angst kreeg me in zijn greep. Niet de angst dat ik zou worden mishandeld of beroofd door vanden, maar de angst dat ik mijn weldoeners, mijn broeders had teleurgesteld, en dat ik me aan hun oordeel zou moeten onderwerpen, dat legendarisch was.

Ik slikte moeizaam. ‘Ja, broeder, en dat heb ik ook gedaan, maar...’

De stem werd scherper en luider. ‘Je moest haar in de gaten houden en verslag aan ons uitbrengen. Meer niet. Was die missie te moeilijk voor je, novice?’

Ik kon geen woord uitbrengen, zo bang was ik.

‘Waarom heb je ons niet op de hoogte gebracht zodra ze het rijk betrad?’

‘Ik... ik dacht dat ik alles onder controle had.’

‘En was dat ook zo?’

‘Nee.’ Mijn antwoord bleef in de lucht hangen, als de rook van de kaarsen.

‘Nee, inderdaad niet. En nu is er een bres geslagen in het rijk. Het ondenkbare is gebeurd.’

Ik wreef met mijn bezwete handpalmen over mijn knieën, maar dat hielp niet. De kille, metaalachtige smaak van angst drong in mijn mond. Er was heel veel wat ik niet wist over de organisatie waaraan ik me had verbonden, die ik mijn loyaliteit en zelfs mijn leven had beloofd, net als mijn broer vóór mij. Amar had me verhalen verteld over de Rakshana, over hun erecode. Over hun plaats in de geschiedenis als beschermers van het rijk.

‘Als je meteen naar ons toe was gekomen, hadden we de situatie kunnen beheersen.’

‘Met alle respect, ze is anders dan ik verwachtte.’ Ik zweeg even terwijl ik dacht aan het meisje dat ik had achtergelaten: koppig en met schrikbarend groene ogen. ‘Ik geloof dat ze goede bedoelingen heeft.’

De stem galmde: ‘Dat meisje is gevaarlijker dan ze zelf weet. En een grotere bedreiging dan jij beseft, jongen. Ze heeft het in zich om ons allemaal te vernietigen. En nu hebben jullie samen de kracht ontketend. Er heerst chaos.’

‘Maar ze heeft Circes huurmoordenaar verslagen.’

‘Circe heeft meer dan één duistere geest tot haar beschikking.’ De stem sprak verder. ‘Dat meisje heeft de runen vernietigd waar de magie in huisde en die hem generaties lang hebben beschermd. Beseft je dat er nu geen beperkingen meer zijn? De magie is losgelaten in het rijk, en iedere geest kan hem gebruiken. Nu al zijn er velen die hem gebruiken om de geesten te corrumperen die moeten overgaan. Ze worden naar het Winterland gebracht en sterker gemaakt. Hoe lang voordat ze de sluier tussen het rijk en deze wereld doen verzwakken?’

Voordat ze een manier vinden om Circe te bereiken, of voordat zij een weg naar binnen vindt? Hoe lang nog voordat ze over de kracht beschikt die ze begeert?’

Een ijskoude, glibberige angst verspreidde zich door mijn aderen.

‘Nu begrijp je het. Je beseft wat ze heeft aangericht. Wat ze met jouw hulp heeft aangericht. Kniel...’

Uit het niets kwamen twee sterke handen die me op mijn knieën dwongen. Mijn mantel werd om mijn hals lossler getrokken, en ik voelde koud, hard staal tegen de ader die in mijn keel wild klopte. Dit was het dan. Ik had gefaald, ik had de Rakshana en de herinnering aan mijn broer te schande gemaakt, en nu zou ik dat met mijn leven bekopen.

‘Buig je voor de wil van de broederschap?’ vroeg de stem.

Mijn eigen stem, die door het plat van het mes in mijn keel werd samengedrukt, klonk wanhopig en verstikt. Het was de stem van een vreemde. ‘Ja.’

‘Zeg het.’

‘Ik... ik buig voor de wil van de broederschap.’

Het mes werd weggehaald. Ik werd losgelaten.

Ik schaam me ervoor het te moeten toegeven, maar toen ik besepte dat mijn leven zou worden gespaard, barstte ik bijna uit in tranen van opluchting. Ik mocht blijven leven, en ik kreeg nog een kans om de Rakshana te bewijzen wat ik waard was.

‘Er is nog hoop. Heeft het meisje ooit iets tegen je gezegd over de tempel?’

‘Nee, mijn broeder. Daar heb ik nog nooit van gehoord.’

‘Lang voordat de runen werden gemaakt om de magie te beheersen, maakte de Orde gebruik van de tempel. Volgens de geruchten is het de bron van alle kracht in het rijk. Dat is de plaats van waaruit de magie kan worden beheerst. Wie de tempel voor zich opeist, heerst over het rijk. Zij moet hem vinden.’

‘Waar is hij?’

Het was even stil. 'Ergens in het rijk. Waar, weten we niet precies. De Orde hield hem zorgvuldig verborgen.'

'Maar hoe...'

'Ze moet haar verstand gebruiken. Als ze werkelijk tot de Orde behoort, zal de tempel waarschijnlijk op de een of andere wijze tot haar spreken. Maar ze moet op haar hoede zijn. Anderen zullen er ook naar zoeken. De magie is onvoorspelbaar, wild. Niets van de andere zijde is te vertrouwen. Dan nu het allerbelangrijkste. Zodra ze de tempel heeft gevonden, moet ze deze woorden spreken: "Ik bind de magie in naam van de Ster van het Oosten."'

'Wordt de tempel dan niet van de Rakshana?'

'De tempel komt ons toe. Waarom moet de Orde alles hebben? Hun tijd is voorbij.'

'Waarom vragen we haar niet ons mee naar binnen te nemen?'

Het werd even stil in de zaal, en ik was bang dat ik het mes weer tegen mijn keel zou krijgen. 'Geen enkel lid van de Rakshana mag het rijk betreden. Dat was de straf die de heksen ons oplegden.'

Straf? Waarvoor? Ik had Amar alleen maar horen zeggen dat we toezichthouders waren voor de Orde, een controlesysteem en een tegenwicht voor hun macht. Het was een wankel verbond, maar toch een verbond. Wat er nu werd gezegd, maakte me behoedzaam.

Ik was bang om het te zeggen, maar ik wist dat het moest. 'Ik denk niet dat ze uit vrije wil voor ons zal werken.'

'Vertel haar je doel niet. Win haar vertrouwen.' Er viel een korte stilte. 'Maak haar het hof, als het nodig is.'

Ik dacht aan het sterke, machtige, koppige meisje dat ik had achtergelaten. 'Zo gemakkelijk laat ze zich niet het hof maken.'

'Ieder meisje laat zich het hof maken. Het is een kwestie van de juiste aanpak vinden. Je broer Amar was er erg bedreven in om haar moeder aan onze zijde te houden.'

Mijn broer die de mantel van de verdoemden droeg. Mijn broer die een demonische strijdkreet slaakte. Dit was niet het juiste moment om over mijn verontrustende dromen te beginnen. Dan zouden ze me mogelijk als een dwaas of een lafaard beschouwen.

‘Probeer bij haar in de gunst te komen. Vind de tempel. Snijd andere vrijers de pas af. De rest is aan ons.’

‘Maar...’

‘Ga nu, broeder Kartik,’ zei hij toen. Hij gebruikte de eretitel die me op een dag misschien zou worden geschonken, als ik volledig lid werd van de Rakshana. ‘We houden je in de gaten.’

Mijn gevangennemers kwamen op me af om me weer te blinddoeken. Ik sprong overeind. ‘Wacht!’ riep ik. ‘Wanneer ze de tempel heeft gevonden en de macht aan ons is, wat moet er dan met haar gebeuren?’

Het was doodstil, afgezien van het flakkeren van de kaarsvlammen in de lichte tocht. Uiteindelijk galmde de stem door de zaal.

‘Dan moet je haar doden.’

HOOFDSTUK ÉÉN

DECEMBER 1895

Spence Academy voor Jongedames

Aah, Kerstmis!

Bij de meeste mensen roept het woord alleen al allerlei dierbare, nostalgische herinneringen op aan een grote den-
nenboom versierd met engelenhaar en glazen ballen, overal
cadeaus in kleurig inpakpapier, een brullend haardvuur en
volle glazen, zanggroepen die voor je deur kerstliedjes ko-
men zingen, hun vrolijk scheefstaande hoeden wit van de
sneeuw die naar beneden dwarrelt, een mooie, dikke gans
op een serveerschaal, omringd door appels. En natuurlijk vij-
gentaart na.

Tja. Heerlijk. Dat zou ik allemaal heel graag willen.

Waar ik nu zit, op de Spence Academy voor Jongedames, lij-
ken die kersttaferelen heel ver weg, gedwongen als ik ben om
een kerstversiering in de vorm van een trommelaartje te
maken met niets dan zilverfolie, watjes en een stukje touw, als
bij een duivels experiment in het tot leven wekken van een
lijk. Het monster van Frankenstein is vast nog niet half zo
angstaanjagend als dit belachelijke ding. Mijn figuurtje zal

geen mens kerstvreugde schenken. Veel waarschijnlijker is het dat het een kind aan het huilen zal maken.

‘Dit slaat nergens op,’ mopper ik. Op medelijden hoef ik echter niet te rekenen. Zelfs Felicity en Ann, mijn twee beste vriendinnen – of liever, mijn enige twee vriendinnen hier – schieten me niet te hulp. Ann is vastbesloten van natte suiker en kleine aanmaakhoutjes een exacte replica te maken van het kindeke Jezus in zijn kribbe. Ze lijkt nergens aandacht voor te hebben, behalve voor haar handen. En Felicity op haar beurt kijkt me aan met haar koele, grijze ogen alsof ze wil zeggen: lijd maar. Dat doe ik ook.

Nee, helaas is het de afschuwelijke Cecily Temple die me antwoordt. Die lieve, lieve Cecily, of zoals ik haar in mijn geheime gedachten liefkozend noem: ‘zij die puur met haar aanwezigheid de lucht verpest’.

‘Ik begrijp werkelijk niet waarom het je zoveel moeite kost, miss Doyle. Het is echt heel eenvoudig. Kijk, ik heb er al vier af.’ Ze toont me haar vier volmaakte jongetjes van zilverfolie. Ze worden van alle kanten uitgebreid bewonderd: de prachtig gevormde armpjes, de piepkleine wollen sjaaltjes – uiteraard zelf gebreed door de handige Cecily – en de verfijnde dropglimlachjes, waardoor het lijkt of ze het heerlijk vinden om aan hun nek aan een kerstboom te worden gehangen.

Nog twee weken tot Kerstmis, en mijn stemming wordt met het uur somberder. Het mannetje van zilverfolie lijkt me te smeken hem af te schieten. Gedreven door een kracht die sterker is dan ik, zet ik het gemankeerde trommelaartje op het bijzettafeltje en laat hem een kleine voorstelling opvoeren. Ik verplaats het lelijke ding, waarbij ik hem dwing zijn nutteloze been mee te slepen, net als die zoetsappige Kleine Tim uit het verhaal van Mr Dickens.

‘God zegene ons allemaal,’ jammer ik met een meelijwekkend piepstemmetje.

Hierop valt er een geschokte stilte. Niemand durft me aan te kijken. Zelfs Felicity, die toch niet bekendstaat als een toonbeeld van betamelijkheid, is een beetje overdonderd. Achter me klinkt het bekende geluid van een keel die afkeurend wordt geschraapt. Als ik me omdraai, zie ik dat Mrs Nightwing, de afstandelijke directrice van Spence, op me neerkijkt alsof ik een lepralijder ben. *Tering.*

‘Miss Doyle, vind je dat soms grappig? De draak te steken met het zeer reële leed van onze ongelukkige medemens in Londen?’

‘I-ik... nou...’

Mrs Nightwing tuurt me over het randje van haar bril heen aan. Haar grijzende, hoog opgestoken haardos is als een nimbus die duidt op een ophanden zijnde storm.

‘Wellicht, miss Doyle, zou je jezelf een tijdje in dienst moeten stellen van de armen, zoals ik toen ik in mijn jeugd tijdens de Krimoorlog verbanden aanlegde. Dat zou je een gezonde dosis medeleven bijbrengen die je niet zou misstaan.’

‘J-ja, Mrs Nightwing. Ik begrijp zelf ook niet hoe ik zo gemeen kon zijn,’ ratel ik.

Uit mijn ooghoek zie ik Felicity en Ann diep over hun versieringen gebogen zitten, alsof het fascinerende voorwerpen zijn die tijdens een archeologische opgraving aan het licht zijn gekomen. Dan zie ik dat hun schouders schokken en besef ik dat ze ingehouden zitten te lachen om mijn benarde toestand. Van je vrienden moet je het hebben.

‘Dit kost je tien punten van goed gedrag, en ik verwacht van je dat je tijdens de vakantie als straf een daad van naastenliefde verricht.’

‘Ja, Mrs Nightwing.’

‘Over die daad van naastenliefde schrijf je bovendien een verslag, en ten slotte kom je me vertellen hoe de ervaring je karakter heeft verrijkt.’

‘Ja, Mrs Nightwing.’

‘En aan die versiering moet nog heel wat gebeuren.’

‘Ja, Mrs Nightwing.’

‘Heb je nog vragen?’

‘Ja, Mrs Nightwing. Ik bedoel, nee, Mrs Nightwing. Dank u.’

Een daad van naastenliefde? Tijdens de vakantie? Telt het verdragen van de aanwezigheid van mijn broer Thomas ook? Tering. Nu heb ik het voor elkaar.

‘Mrs Nightwing?’ Alleen Cecily’s stemgeluid is al genoeg om me te doen schuimbekken. ‘Ik hoop dat deze aanvaardbaar zijn. Ik wil niets liever dan de minderbedeelden ter dienst zijn.’

Het is alleszins mogelijk dat ik het bewustzijn zal verliezen, zo erg moet ik mijn best doen om een heel luid *Ha!* te onderdrukken. Cecily, die nooit een gelegenheid voorbij laat gaan om Ann te plagen met het feit dat ze beursstudente is, wil helemaal niets met de armen te maken hebben. Wat ze wél wil, is het lievelingetje van Mrs Nightwing worden.

Mrs Nightwing houdt Cecily’s perfecte versieringen tegen het licht om ze grondig te kunnen bestuderen. ‘Hier kan iedereen een voorbeeld aan nemen, miss Temple. Mijn complimenten.’

Cecily glimlacht zeer zelfvoldaan. ‘Dank u, Mrs Nightwing.’

Aah, Kerstmis.

Met een diepe zucht pak ik mijn mislukte versiering en begin opnieuw. Mijn ogen branden en ik kan niet scherp zien. Ik wrijf erin, maar dat helpt niet. Ik heb slaap nodig, maar slaap vind ik nu juist zo beangstigend. Al weken word ik geplaagd door onheilspellende, waarschuwendende dromen. Ik kan me niet veel herinneren wanneer ik wakker word, alleen maar fragmenten. Een kolkende, rood met grijze hemel. Een geschilderde bloem waar tranen van bloed uit druppelen. Mijn gezicht, ernstig en vragend, weerspiegeld in water. Maar de beelden die me bijblijven zijn van haar, mooi en bedroefd.

‘Waarom heb je me hier achtergelaten?’ roept ze smekend, en ik kan geen antwoord geven. ‘Ik wil terugkomen. Ik wil dat we weer samen zijn.’ Ik ruk me los en ren weg, maar haar stem achtervolgt me. ‘Dit is jouw schuld, Gemma! Jij hebt me hier achtergelaten! Jij hebt me verlaten!’

Dat is alles wat ik me herinner als ik 's ochtends voor het opkomen van de zon wakker word, happend naar adem en nat van het zweet, nog vermoediger dan toen ik naar bed ging. Het zijn gewoon dromen. Maar waarom kwellen ze me dan zo?

‘Jullie hadden me wel even mogen waarschuwen,’ zeg ik klaaglijk tegen Felicity en Ann zodra we even alleen zijn.

‘Jij had wel wat voorzichtiger mogen zijn,’ zegt Ann berispend. Uit haar mouw trekt ze een zakdoek die grauw is geworden van het vele wassen, en ze dept er haar eeuwige loopneus en tranende ogen mee droog.

‘Ik zou het niet hebben gedaan als ik had geweten dat ze pal achter me stond.’

‘Je weet toch dat Mrs Nightwing net God is: ze is overal tegelijk. Sterker nog, misschien is ze wel God, weten wij veel.’ Felicity slaakt een diepe zucht. Het licht van het vuur werpt een gouden gloed op haar platinablonde haar. Ze straalt als een gevallen engel.

Nerveus kijkt Ann om zich heen. ‘Z-z-zo moet je niet praten over’ – ze laat haar stem dalen tot een fluistering – ‘God.’

‘Waarom niet?’ vraagt Felicity.

‘Wie weet brengt het wel ongeluk.’

Er valt een stilte, want we zijn nog te kort geleden te sterk met het ongeluk in aanraking gekomen om te kunnen vergeten dat er krachten aan het werk zijn die we niet kunnen waarnemen, krachten die alle rede en begrip te boven gaan.

Felicity staart naar het vuur. ‘Ga je er nog steeds van uit dat er een God bestaat, Ann? Na alles wat we hebben gezien?’

Een van de geruisloze bedienden zweeft door de gang. Ze

draagt een wit schort dat scherp is afgetekend tegen het sombere grijs van haar uniform, met als gevolg dat in de duisternis alleen het schort zichtbaar is, terwijl de vrouw helemaal in de schaduw opgaat. Als ik haar nakijk wanneer ze de hoek om gaat, kan ik de vrolijke, verlichte zaal zien waar we zojuist vandaan zijn gekomen. Een zwerm meisjes van uiteenlopende leeftijden, tussen de zes en de zeventien, zet spontaan een kerstliedje in: 'God Rest Ye Merry Gentlemen', waarin God wordt gevraagd de vrolijke heren rust te gunnen. Er wordt niets gezegd over rust voor dames, vrolijk of niet.

Ik hunker ernaar me bij hen te voegen, de kaarsjes in de prachtige boom aan te steken, aan de koordjes van de felgekleurde knalbonbons te trekken en de bevredigende, vrolijke knal te horen. Ik hunker ernaar om geen grotere zorgen te hebben dan de vraag of de kerstman me dit jaar gunstig gezind zal zijn, of dat ik slechts kooltjes in mijn kous zal aantreffen.

Met hun armen ineen gehaakt als poppetjes die uit hetzelfde vel papier zijn geknipt, wiegen drie meisjes heen en weer. Een van hen legt haar hoofd vol zachte krullen op de schouder van het meisje naast haar, die op haar beurt een kusje op het voorhoofd van haar vriendin drukt. Ze hebben er geen benul van dat dit niet de enige wereld is. Dat er ver buiten de ontzagwekkende kasteelmuren van Spence, ver buiten het bereik van Mrs Nightwing, Mademoiselle LeFarge en de andere docenten die hier hun best doen om ons karakter en onze gewoonten te vormen als een homp gewillige klei, zelfs buiten de grenzen van Engeland, een oord is vol schoonheid en angst-aanjagende kracht. Een oord waar alles wat je droomt waarheid kan worden, en je dus voorzichtig moet zijn met waar je van droomt. Een oord dat je kwaad kan doen. Een oord dat al een van ons heeft opgeëist.

Ik ben de schakel met dat oord.

‘Laten we onze jassen gaan halen,’ zegt Ann terwijl ze naar de immense, gewelfde trap loopt die de hal domineert.

Felicity kijkt haar nieuwsgierig aan. ‘Waarom dan? Waar gaan we naartoe?’

‘Het is woensdag,’ zegt Ann terwijl ze zich afwendt. ‘Tijd om bij Pippa op bezoek te gaan.’

**HOOFDSTUK
TWE E**

We lopen tussen de kale bomen achter de school door naar een bekende open plek. Het is vreselijk vochtig en ik ben blij dat ik mijn jas en handschoenen aanheb. Rechts van ons ligt de vijver waar we onder de vroege septemberhemel vaak loom in een roeiboot liggen. Die roeiboot ligt nu op de berijpte stenen en het bittere, dode wintergras aan de rand van het water. De vijver zelf is een gladde, dunne ijsspiegel. Maanden geleden deelden we dit bos met een zigeunerkamp, maar de zigeuners zijn allang vertrokken naar warmere oorden. In hun gezelschap is waarschijnlijk een zekere jongeman uit Bombay met grote bruine ogen, volle lippen en de cricketbat van mijn vader. Kartik. Onwillekeurig vraag ik me af of hij aan me denkt, waar hij ook is. Ik vraag me af wanneer hij me weer zal komen opzoeken en wat dat zal betekenen.

Felicity draait zich naar me om. 'Waar loop jij over te dromen?'

'Kerstmis,' lieg ik. Mijn woorden komen als kleine witte wolkjes uit een stoommachine over mijn lippen. Het is echt ellendig koud.

'Ik was vergeten dat je nog nooit een echte Engelse kerst hebt meegemaakt. Daar zal ik je dan in de loop van de vakan-

tie mee moeten laten kennismaken. Dan glippen we het huis uit en gaan plezier maken,' zegt Felicity.

Ann houdt haar blik strak op de grond gericht. Zij blijft tijdens de vakantie hier op Spence. Ze heeft geen familie bij wie ze kan logeren, geen cadeautjes om heen en weer te schudden of herinneringen die haar tot de lente warm zullen houden.

'Ann,' zeg ik te opgewekt, 'jij boft maar dat je Spence helemaal voor jezelf hebt terwijl wij weg zijn.'

'Dat hoeft je niet te doen,' antwoordt ze.

'Hoe bedoel je?'

'Je hoeft het niet mooier te maken dan het is. Ik zal eenzaam en ongelukkig zijn. Dat weet ik nu al.'

'O, hou eens op met dat zelfmedelijden. Als je zo doorgaat, hou ik het nog geen uur met je uit,' zegt Felicity geërgerd. Ze pakt een lange stok en slaat er in het voorbijgaan mee naar de bomen. Beschaamd zwijgend sjokt Ann verder. Eigenlijk zou ik voor haar in de bres moeten springen, maar ik begin me steeds meer te ergeren aan Anns weigering om voor zichzelf op te komen. Dus laat ik het erbij.

'Gaan jullie rond Kerstmis nog naar bals, denk je?' vraagt Ann, bijtend op haar lip, alsof ze zichzelf wil kwellen. Het is net zoiets als de sneetjes die ze met haar handwerkschaartje in haar armen maakt, de sneetjes die door haar mouwen aan het zicht worden onttrokken. Ik weet dat ze er weer mee is begonnen.

'Ja, natuurlijk,' antwoordt Felicity, alsof het een open deur is. 'Mijn vader en moeder organiseren een kerstbal. Iedereen komt.'

Iedereen behalve jij, had ze net zo goed kunnen zeggen.

'Ik zal opgesloten zitten met mijn grootmoeder, die nooit een gelegenheid voorbij laat gaan om me mijn tekortkomingen onder mijn neus te wrijven, en mijn ergerlijke broer Tom. Ge-loof me, het wordt een zware vakantie.' Ik glimlach in de hoop Ann aan het lachen te kunnen maken. Eerlijk gezegd voel ik me schuldig dat ik haar in de steek laat, maar niet schuldig

genoeg om haar uit te nodigen met me mee naar huis te gaan.

Ann werpt me een zijdelingse blik toe. 'En hoe gaat het met je broer Tom?'

'Hetzelfde. Wat inhoudt dat hij nog steeds onuitstaanbaar is.'

'Dus hij heeft nog niemand op het oog?'

Ann is verliefd op Tom, die haar nooit een tweede blik waardig zou keuren. Het is een hopeloze situatie.

'Jawel, ik geloof van wel,' lieg ik.

Ann blijft staan. 'Wie dan?'

'Eh... ene miss Dalton. Haar familie komt uit Somerset, geloof ik.'

'Is ze mooi?' vraagt Ann.

'Ja,' zeg ik. We lopen door, en ik hoop dat het daarmee uit is.

'Net zo mooi als Pippa?'

Pippa. Beeldschone Pip met haar donkere krullen en violette ogen.

'Nee,' zeg ik. 'Niemand is zo mooi als Pippa.'

We zijn er. Voor ons staat een grote boom, waarvan de bast bevlekt is met een dunne laag rijp. Eronder ligt een zware steen. We trekken onze handschoenen uit en duwen de rots weg, zodat de weggerotte holte erachter zichtbaar wordt. Binnen ligt een merkwaardige verzameling voorwerpen: een hertenleren handschoen, een briefje op perkament onder een steen, een handvol toffees en een bosje uitgedroogde begrafenisbloemen, die door de wind worden meegevoerd zodra die door de oeroude wond van de eikenboom jaagt.

'Heb je het meegenomen?' vraagt Felicity aan Ann.

Die knikt en haalt iets tevoorschijn wat in groen papier is gewikkeld. Ze vouwt het papier open en haalt er een kerstversiering uit, een engel van kant en kralen. Allemaal hebben we er een deel van gemaakt. Ann pakt het geschenk weer in het papier en legt het bij de andere aandenkens op het altaar.

'Vrolijk kerstfeest, Pippa,' zegt ze tegen het meisje dat een ki-

lometer of vijfenveertig verderop al twee maanden dood in haar graf ligt. Een meisje dat onze beste vriendin was. Een meisje dat ik wellicht had kunnen redden.

‘Vrolijk kerstfeest, Pippa,’ mompelen Felicity en ik haar na.

Een tijdje zegt niemand iets. De wind is koud hier op de open plek, waar niets hem tegenhoudt. Mistdruppeltjes dringen als scherpe korreltjes door de wol van mijn winterjas en bezorgen me kippenvel. Ik kijk naar rechts, waar de grotten zijn, gehuld in stilte, de toegang geblokkeerd door een nieuwe bakstenen muur.

Maanden geleden kwamen we met z'n vieren in die grotten bijeen om in het geheime dagboek van Mary Dowd te lezen, dat ons vertelde over het rijk, een magische wereld, verborgen achter de onze, die ooit werd geregeerd door een machtige groep tovenaressen die zich de Orde noemde. In het rijk kunnen we onze grootste wensen laten uitkomen. Maar er zijn ook duistere geesten in het rijk, wezens die erover willen heersen. Mary Dowd ontdekte hoe waar dat was. Net als wij, toen we onze vriendin Pippa voorgoed kwijtraakten.

Ann verbreekt de stilte. ‘Afschuwelijk koud,’ zegt ze.

‘Ja,’ zegt Felicity halfslachtig.

De wind rukt een koppig bruin blaadje van de boom, en het dwarrelt weg.

‘Denk je dat we Pippa ooit zullen terugzien?’ vraagt Ann.

‘Dat weet ik niet,’ antwoord ik, al weten we allemaal dat ze voorgoed weg is.

Even horen we niets dan het geruis van de wind door de bladeren.

Felicity raapt een scherpe stok op en prikt er doelloos mee in de boom. ‘Wanneer gaan we terug? Jij zei...’

‘... dat we terug zouden gaan zodra we de andere leden van de Orde hadden gevonden,’ maak ik de zin af.

‘Maar het is al twee maanden geleden,’ zeurt Ann. ‘Stel dat er geen anderen zijn?’

‘Stel dat ze mij en Ann niet willen toelaten? Wij zijn niet speciaal, zoals jij,’ zegt Felicity. Ze legt snerend de nadruk op het woord ‘speciaal’. Dat drijft een wig tussen hen en mij, de wetenschap dat alleen ik het rijk kan betreden, dat ik die kracht heb en zij niet. Ze kunnen er alleen naartoe als ik hen meeneem.

‘Je weet wat mijn moeder tegen ons heeft gezegd: het rijk be-
list wie er wordt uitverkoren. Het is niet aan ons,’ zeg ik, en ik hoop dat het daarmee uit is.

‘Vertel eens, wanneer nemen de dames van de Orde contact met ons op, en hoe?’ vraagt Felicity.

Ik voel me dwaas. ‘Ik heb geen idee,’ geef ik toe. ‘Maar mijn moeder zei dat ze dat zouden doen. En ze kunnen moeilijk een advertentie in de krant zetten, hm?’

‘En hoe zit het met die Indiase jongen die jou in de gaten moest houden?’ vraagt Ann.

‘Kartik? Die heb ik sinds de dag van Pippa's begrafenis niet meer gezien.’ Kartik. Zit hij op dit moment tussen de bomen toe te kijken, klaar om me mee te nemen naar de Rakshana, die mannen die me ervan willen weerhouden ooit terug te gaan naar het rijk?

‘Misschien is het dan voorbij en komt hij nooit meer terug.’

Die gedachte bezorgt me een steek in mijn hart. Ik moet telkens denken aan de laatste keer dat ik hem zag, zijn grote, donkere ogen vol met een emotie die ik niet kon thuisbrengen, de zachte warmte van zijn duim die langs mijn lip streek, waarna ik me merkwaardig leeg en onvolmaakt voelde.

‘Misschien,’ zeg ik. ‘Of misschien is hij naar de Rakshana gegaan om hun alles te vertellen.’

Daar piekert Felicity een tijdje over terwijl ze met de scherpe stok haar naam in de droge boombast krast. ‘Als dat zo is,

zouden ze dan onderhand niet achter ons aan zijn gekomen?’

‘Misschien wel.’

‘Maar dat is niet gebeurd, begrijp je het dan niet?’ Ze drukt te hard tegen de stok en hij breekt halverwege de Y af, zodat er nu FELICITY staat.

‘En je hebt nog steeds geen visioenen gehad?’ vraagt Ann.

‘Nee. Sinds ik de runen kapot heb geslagen niet meer.’

Felicity neemt me koeltjes op. ‘Niet één?’

‘Niet één,’ antwoord ik.

Ann stopt haar handen onder haar armen om ze warm te houden. ‘Denk je dat de runen de bron van je visioenen waren, en dat je er voorgoed een eind aan hebt gemaakt toen je ze vernietigde?’

Daar had ik nog niet over nagedacht. Opeens voel ik me slecht op mijn gemak. Ooit was ik bang voor mijn visioenen, maar nu mis ik ze. ‘Dat weet ik niet.’

Felicity neemt mijn handen in de hare en laat de onweerstaanbare kracht van haar charmes op me los. ‘Gemma, wat een vreselijke gedachte – al die prachtige magie die verloren dreigt te gaan. Er is nog zoveel wat we niet hebben geprobeerd!’

‘Ik wil weer mooi zijn,’ zegt Ann, die nu warm begint te lopen voor Felicity’s plan. ‘Of misschien kan ik wel een ridder vinden, net als Pippa. Een ridder die oprecht van me zal houden.’

Het is niet zo dat ik deze discussie nooit met mezelf heb gevoerd. Ik hunker ernaar om de gouden zonsondergang boven de rivier te zien en alle macht te hebben die me in deze wereld wordt ontzegd.

Het is alsof Felicity mijn weerstand voelt afbrokkelen. Ze drukt een kus op mijn wang. Haar lippen zijn koud. ‘Gemma, lieverd, kunnen we niet gewoon even snel rondkijken? Even naar binnen en naar buiten. Niemand hoeft het te weten.’

Ann doet ook een duit in het zakje. ‘Kartik is weg en niemand houdt ons in de gaten.’

‘En Circe dan?’ help ik hen herinneren. ‘Zij is daar nog ergens, en ze zit gewoon te wachten tot ik een fout maak.’

‘We zullen heel voorzichtig zijn,’ zegt Felicity.

Ik weet nu al hoe het verder zal gaan. Ze zullen blijven aandringen tot ik ermee instem hen mee te nemen. ‘Eerlijk gezegd kan ik het rijk niet in,’ zeg ik met mijn blik op het bos gericht. ‘Ik heb het geprobeerd.’

Felicity doet een stap bij me vandaan. ‘Zonder ons?’

Ik ontwijk haar blik. ‘Eén keer maar,’ zeg ik. ‘Maar ik kon de deur van licht niet oproepen.’

‘Wat jammer,’ zegt Felicity. In haar stem klinkt een fluistering door: *ik geloof je niet*.

‘Ja, dus je begrijpt dat we eerst de andere leden van de Orde moeten zien te vinden voordat we terug kunnen naar het rijk. Ik ben bang dat er op het moment geen andere manier is.’

Dat is een leugen. Waarschijnlijk kan ik op elk gewenst moment het rijk weer binnengaan. Maar nog niet. Niet voordat ik de tijd heb genomen om deze vreemde kracht die ik heb gekregen, dit geschenk dat tegelijk een vloek is, te leren begrijpen. Niet voordat ik heb geleerd mijn magie te beheersen, zoals mijn moeder me al meteen aanraadde. De gevolgen zijn te ernstig. Het is al erg genoeg dat ik de rest van mijn leven zal moeten leven met de dood van Pippa. Diezelfde fout maak ik niet nog een keer. Voorlopig is het beter als mijn vriendinnen geloven dat ik geen kracht meer heb. Voorlopig is het beter als ik tegen hen lieg. Tenminste, dat hou ik mezelf voor.

In de verte luidt de klok voor de vespers.

‘Straks komen we nog te laat,’ zegt Felicity, die al in de richting van de kapel loopt. Haar stem klinkt opeens zo kil als de wind. Ann volgt haar plichtsgetrouw, met als gevolg dat ik de zware steen weer voor het altaar moet rollen.

‘Bedankt voor jullie hulp,’ mompel ik terwijl ik tegen de steen duw. Dan zie ik het perkament weer liggen. Vreemd. Ik kan me

niet herinneren dat een van ons het er heeft neergelegd, nu ik erover nadenk. Vorige week lag het er nog niet. En verder is niemand van deze plek op de hoogte. Ik haal het ingescheurde papiertje onder de steen vandaan en vouw het open.

Ik moet je meteen spreken.

Er staat een naam onder, maar die hoef ik niet te lezen. Ik herken het handschrift.

Het briefje komt van Kartik.

**HOOFDSTUK
DRIE**

Kartik is hier ergens. Hij kijkt weer naar me.

Dat is de gedachte die me tijdens de vespers volledig in beslag neemt. Hij is er en hij moet me spreken. Meteen, stond er in zijn briefje. Waarom? Wat is er zo dringend? Ik ben één brok angst en opwinding. Kartik is terug.

‘Gemma,’ fluistert Ann. ‘Je gebedenboek.’

Ik ben zo afwezig dat ik er niet aan heb gedacht mijn gebedenboek open te slaan en te doen alsof ik meelee. Vanaf haar plaats op de voorste bank draait Mrs Nightwing zich naar me om en werpt me een boze blik toe, zoals alleen zij dat kan. Ik lees iets luider dan noodzakelijk is, om een enthousiaste indruk te wekken. Tevreden over mijn vroomheid draait de directrice zich weer om, en al snel word ik opnieuw overspoeld door nieuwe, zorgwekkende gedachten. Stel dat de Rakshana me eindelijk willen zien? Stel dat Kartik is gekomen om me naar hen toe te brengen?

Er loopt een rilling over mijn rug. Dat zal ik niet toestaan. Hij zal me moeten komen halen, en ik geef me niet zomaar gewonnen. *Kartik*. Wie denkt hij wel dat hij is? *Kartik*. Misschien zal hij proberen me onverhoeds te overvallen, me van achteren te besluipen en zijn sterke armen om mijn middel te slaan.

Dat zou natuurlijk tot een worsteling leiden. Ik zou me tegen hem verzetten, al meen ik me te herinneren dat hij behoorlijk sterk is. *Kartik*. Misschien vallen we dan wel op de grond en drukt hij me met zijn gewicht tegen de grond, met zijn handen op mijn armen en zijn benen op die van mij. Dan ben ik zijn gevangene, niet in staat me te bewegen, zijn gezicht zo dicht bij het mijne dat ik zijn zoete adem kan ruiken en de warmte ervan op mijn lippen kan voelen...

‘Gemma!’ fluistert Felicity, die rechts van me zit, scherp.

Blozend van verwarring keer ik met een ruk terug in het hier en nu, en ik lees de eerste zin die ik in mijn bijbel zie staan hardop voor. Te laat beseft ik dat mijn stem de enige is in de stilte. Iedereen schrikt als ik plotseling begin te praten alsof ik het licht heb gezien. De meisjes giechelen verbijsterd. Mijn wangen gloeien. Dominee Waite kijkt me met samengeknepen ogen aan. Naar Mrs Nightwing durf ik niet eens te kijken, bang dat haar vernietigende blik me in vlammen zal doen opgaan. In plaats daarvan doe ik hetzelfde als de anderen: ik buig mijn hoofd voor het gebed. Al snel zweeft de schrille stem van dominee Waite weer over ons heen. Ik val bijna in slaap.

‘Waar dacht je in vredesnaam aan?’ fluistert Felicity. ‘Je had een heel vreemde uitdrukking op je gezicht.’

‘Ik ging op in het gebed,’ antwoord ik schuld bewust.

Daar wil ze iets op zeggen, maar ik leun naar voren, mijn blik strak gericht op dominee Waite, waardoor ze zich niet verstaanbaar kan maken zonder de woede van Mrs Nightwing over zich af te roepen.

Kartik. Ik ontdek dat ik hem heb gemist, al weet ik dat het feit dat hij hier is slecht nieuws betekent.

Het gebed is ten einde. Dominee Waite zegent ons, zijn schaapjes, en laat ons vrij in de wereld. Inmiddels is de schemering gearriveerd, geruisloos als een spookschip, en daarmee de vertrouwde mist. In de verte twinkelen de lichtjes van

Spence. Vreemd. Er zijn de laatste tijd niet veel uilen te zien geweest. Maar daar is hij weer. Hij komt rechts van me tussen de bomen vandaan. Door de mist zie ik een gloed. Onder aan een boom staat een lantaarn.

Hij is het. Dat weet ik gewoon.

‘Wat is er?’ vraagt Ann als ze ziet dat ik blijf staan.

‘Ik heb een steentje in mijn schoen,’ zeg ik. ‘Loop maar vast door. Ik kom er zo aan.’

Heel even blijf ik doodstil staan in de hoop dat ik hem zie, om mezelf ervan te overtuigen dat hij geen hersenspinsel is. De uil krast weer, en ik schrik. Achter me laat dominee Waite met een dreun de eikenhouten deuren van de kapel dichtvallen, zodat het licht opeens verdwijnt. Een voor een verdwijnen de meisjes voor me in de mist. Hun stemmen sterven weg. Ann draait zich om, half opgeslokt door het grijs.

‘Gemma, kom mee!’ Haar stem galmt door de mist voordat hij volledig wordt opgeslokt.

... ma... kom... mee... ee... ee...

Weer klinkt de roep van de uil tussen de bomen, dringender deze keer. De laatste paar minuten is het opeens heel donker geworden. Alleen de lichtjes van Spence en die eenzame gloed in het bos zijn nog te zien. Ik sta alleen op het pad. Snel til ik de zoom van mijn rok op en ren zo snel als ik kan achter Ann aan, met een zeer ondamesachtige kreet: ‘Wacht op mij! Ik kom eraan.’

HOOFDSTUK VIER

Dit weet ik over de geschiedenis van de Orde.

Ooit waren ze de machtigste vrouwen die je je maar kunt voorstellen, want zij waren de hoeders van de magie die heerste over het rijk. Daar, waar de meeste stervelingen alleen in hun dromen of na de dood kwamen, was het de Orde die de geesten hielp de rivier over te steken naar de wereld achter alle andere werelden. Het was de Orde die hen hielp bij het vervullen van eventuele taken die hun ziel had gekregen, zodat ze konden overgaan. En het was de Orde die in deze wereld die onvoorstelbare kracht kon gebruiken om illusies te creëren, levens te veranderen en de loop van de geschiedenis te beïnvloeden. Maar dat was voordat twee nieuwelingen die aan Spence studeerden, Mary Dowd en Sarah Rees-Toome, de Orde vernietigden.

Sarah, die zichzelf Circe noemde, naar de machtige tovenaress uit de Griekse mythologie, was Mary's beste vriendin. Maar terwijl Mary's kracht toenam, verpieterde die van Sarah. Het rijk had haar niet uitverkoren om op de ingeslagen weg verder te gaan.

In een wanhopige poging zich vast te klampen aan de kracht waarnaar ze hunkerde, sloot Sarah een pact met een van de

duistere geesten in het rijk, in een verboden deel dat het Winterland heette. In ruil voor het vermogen het rijk te betreden wanneer ze maar wilde, beloofde ze de geest een offer – een klein zigeunermeisje – en ze haalde Mary over mee te doen. Met die ene daad verbonden ze zich met de duistere geest en vernietigden ze de kracht van de Orde. Om te voorkomen dat de geesten deze wereld zouden betreden, bleef Eugenia Spence, oprichtster van Spence Academy en hogepriesteres van de Orde, achter. Ze offerde zichzelf op aan het wezen, waarmee de Orde haar leider kwijtraakte. Het laatste wat ze deed was Mary haar amulet – het alziend oog – toewerpen en haar smeken het rijk voorgoed af te sluiten, zodat niets eruit kon ontsnappen. Dat deed Mary, maar ze vocht met Sarah om de amulet, waarbij er een kaars omviel. Een vreselijke brand verwoestte de oostvleugel van Spence, en tot op de dag van vandaag is die beschadigde vleugel afgesloten en ongebruikt. Men ging ervan uit dat beide meisjes bij de brand waren omgekomen, net als Eugenia. Niemand wist dat Mary er tijdens de brand in was geslaagd de grotten achter de school in te vluchten en dat ze het dagboek had achtergelaten dat wij uiteindelijk zouden vinden. Sarah werd nooit teruggevonden. Mary dook onder in India, waar ze trouwde met John Doyle en een nieuw leven begon als Virginia Doyle, mijn moeder. Aangezien ze niet in staat waren het rijk te betreden viel de Orde uiteen, en de leden wachtten waakzaam af tot ze hun magische wereld en hun kracht weer konden opeisen.

Twintig jaar lang gebeurde er niets. Het verhaal over de Orde verwerd tot een legende, een mythe, tot 21 juni 1895, de dag waarop ik zestien werd. Dat was de dag dat de magie van de Orde weer tot leven kwam – in mij. Dat was de dag dat Sarah Rees-Toome, Circe, ons eindelijk vond. Ze bleek toch niet te zijn omgekomen bij die vreselijke brand, en ze had haar bezoedelde band met die duistere geest uit het Winterland gebruikt om een

wraakactie te plannen. Een voor een spoorde ze de leden van de Orde op, op zoek naar de dochter over wie werd gefluisterd, het meisje dat het rijk kon betreden en de oude glorie en macht kon doen herleven. Dat was de dag dat ik mijn eerste visioen kreeg, waarin ik mijn moeder zag sterven door toedoen van Circes huurmoordenaar, hetzelfde bovennatuurlijke wezen dat Amar van de Rakshana bruut vermoordde. De Rakshana zijn een cultus van mannen die de macht van de Orde bewaken, maar die tegelijkertijd vrezen. Dat was de dag dat ik Kartik ontmoette, Amars jongere broer, die mijn hoeder en kwelgeest zou worden, door verdriet en plicht met mij verbonden.

Dat was de dag die de rest van mijn leven zou bepalen. Daarna werd ik namelijk naar Spence gestuurd. Mijn visioenen leidden ertoe dat ik samen met mijn vriendinnen het rijk betrad, waar ik werd herenigd met mijn moeder en hoorde over mijn geboorterecht binnen de Orde; waar mijn vriendinnen en ik de magie van de runen gebruikten om ons leven te veranderen; waar ik vocht tegen Circes huurmoordenaar en het Orakel van de Runen kapotsloeg, de stenen die magie bevatten; waar mijn moeder uiteindelijk stierf, net als onze vriendin Pippa. Ik keek toe terwijl zij de keuze maakte te blijven, terwijl ze hand in hand met een knappe ridder wegliep naar een plaats waaruit ze niet kon terugkeren. Pippa, mijn vriendin.

In het rijk vernam ik mijn lotsbestemming: ik ben degene die een nieuwe Orde moet oprichten en hun werk moet voortzetten. Dat is mijn plicht. Maar ik heb ook nog een andere, geheime missie: ik moet het opnemen tegen de oude vriendin van mijn moeder, mijn vijand. Uiteindelijk moet ik het opnemen tegen Sarah Rees-Toome, en ik zal niet wijken.

De regen slaat onophoudelijk tegen het raam en maakt slapen onmogelijk, al ligt Ann luid te ronken. Maar het komt niet door de regen dat ik klaarwakker ben, dat mijn huid tintelt en dat

mijn oren op het kleinste geluidje zijn gespitst. Het komt doordat ik, telkens wanneer ik mijn ogen sluit, die woorden op het perkament voor me zie: IK MOET JE METEEN SPREKEN.

Bevindt Kartik zich op dit moment ergens buiten in de regen?

Een windvlaag slaat tegen de ramen, waardoor ze rammelen als botten. Anns gesnurk zwelt aan en neemt af. Het heeft geen zin om hier te blijven liggen piekeren. Ik steek het lampje op mijn nachtkastje aan en draai de vlam zo laag mogelijk, zodat ik net genoeg licht heb om te vinden wat ik zoek. Rommelend door mijn kledingkast vind ik het: het dagboek van mijn moeder. Ik laat mijn vingers over het leer glijden en denk aan haar lach, de zachtheid van haar gezicht.

Dan richt ik mijn aandacht op het dagboek dat ik inmiddels door en door ken en blader er een halfuur lang doorheen op zoek naar iets wat me houvast kan bieden, maar tevergeefs. Ik heb geen flauw idee hoe ik een nieuwe Orde moet opzetten of de magie moet gebruiken. Er staat geen nuttige informatie in over de Rakshana en wat zij voor me in petto hebben. Ook staat er niets méér in over Circe en hoe ik haar kan vinden voordat ze mij vindt. Het is alsof de hele wereld wacht tot ik iets onderneem, maar ik weet niet eens waar ik moet beginnen. Had mijn moeder maar meer aanwijzingen voor me achtergelaten.

De aantrekkingskracht van de stem van mijn moeder is sterk, zelfs op papier. Ik mis haar terwijl ik naar haar woorden staar tot mijn ogen dichtvallen, zwaar geworden door het lange waken. Slaap. Dat heb ik nodig. Slaap zonder angstaanjagende dromen. Slaap.

Met een ruk til ik mijn hoofd op. Werd er op de voordeur geklopt? Komen ze me halen? Al mijn zenuwen tintelen, al mijn spieren zijn gespannen. Maar er is niets, behalve de regen. Geen rumoer in de gang dat erop wijst dat iemand haastig de deur gaat opendoen. Het is veel te laat voor bezoek, en Kartik

zou nooit via de voordeur komen. Ik begin al te denken dat ik het misschien heb gedroomd, als ik weer iemand hoor kloppen, luider deze keer.

Nu komt er wel iemand in beweging. Snel doof ik mijn lamp. Brigid, onze praatzieke huishoudster, klost mopperend voor de deur van onze kamer langs op weg naar de deur. Wie kan het zijn, zo laat op de avond? Mijn hart roffelt in hetzelfde tempo als de regen wanneer ik de gang in sluip en me vlak bij de trap op mijn hurken laat zakken. Brigids kaars werpt langwerpige schaduwen op de muur als ze met twee treden tegelijk de trap af rent, zodat haar lange vlecht wild achter haar aan wappert.

‘Bij alle heiligen,’ mompelt ze. Ze hijgt en blaast en bereikt de deur op het moment dat er voor de derde keer wordt aangeklopt. De deur zwaait wijd open en laat de striemende regen binnen. Midden in de nacht is er iemand aangekomen. Iemand die helemaal in het zwart is. Ik word misselijk van angst. Als verstijfd blijf ik zitten, niet wetend of ik de trap af wil rennen, de deur uit, of juist mijn kamer in wil vluchten en de deur wil barricaderen. Het is te donker in de gang om het gezicht van de bezoeker te onderscheiden. Brigid houdt haar kaars omhoog, zodat de gloed ervan op de gestalte valt. Als dit een lid van de Rakshana is dat mij komt halen, begrijp ik er niets van, want dit is een vrouw. Ze noemt haar naam, maar aangezien de deur nog openstaat, kan ik haar niet verstaan boven het geraas van de regen en de wind uit. Brigid knikt en vraagt de koetsier om de koffer van de vrouw in de gang te zetten. De vrouw betaalt hem, en Brigid doet de deur dicht en sluit daarmee de nacht buiten.

‘Ik maak even het dienstmeisje wakker, dan kan ze u naar uw kamer brengen,’ zegt Brigid nors. ‘Het is niet nodig om Mrs Nightwing wakker te maken. Morgen zal ze u op gepaste wijze welkom heten.’

‘Dat lijkt me alleszins aanvaardbaar,’ zegt de vrouw. Haar stem is diep en ze heeft een lichte brouw-r, een accent dat ik niet kan plaatsen.

Brigid doet de lampen aan, maar niet te fel. Ze kan de verleiding niet weerstaan om op weg naar de dienstvertrekken nog één keer afkeurend te brommen. Zodra ze alleen is, zet de vrouw haar hoed af en onthult een dikke bos donker haar en een streng gezicht met zware wenkbrauwen. Ze kijkt om zich heen naar de met slangen gedecoreerde kandelaar, de gedetailleerde houtsneden van nimfen en centauren die her en der te zien zijn. Ongetwijfeld heeft ze de verzameling waterspuwers op het dak al gezien en vraagt ze zich af waar ze terecht is gekomen.

Dan blikt ze langs de brede trap omhoog en verstijft, met haar hoofd een beetje scheef. Ze knijpt haar ogen samen, alsof ze me kan zien. Snel duik ik weg in de schaduw en druk me met mijn rug plat tegen de muur. Een tel later hoor ik Brigid met haar scherpe stem bevelen blaffen tegen het slaperige dienstmeisje.

‘Dit is miss McCleethy, onze nieuwe lerares. Draag haar koffers voor haar. Ik zal haar naar haar kamer brengen.’

Mimi, het dienstmeisje, reikt gapend naar de lichtste koffer, maar miss McCleethy neemt hem van haar over.

‘Als je het niet erg vindt, draag ik deze liever zelf. Mijn persoonlijke spullen.’ Ze glimlacht zonder haar tanden te laten zien.

‘Ja, miss.’ Mimi maakt een onderdanige reverentie en richt dan zuchtend haar aandacht op de grote koffer die in de hal staat.

Brigids kaars verandert de trap in een dans van licht en schaduw. Op mijn tenen ren ik de gang door, en ik verstop me achter een varen op een houten standaard. Tussen de reusachtige bladeren door kijk ik naar de drie vrouwen. Brigid loopt voorop, maar miss McCleethy blijft op de overloop staan. Ze kijkt om zich heen alsof ze het allemaal al eens heeft gezien. Wat er

daarna gebeurt, is hoogst merkwaardig. Bij de imposante dubbele deur die naar de door brand beschadigde oostvleugel leidt, blijft ze staan en legt haar hand op het kromgetrokken hout.

In mijn verlangen om alles goed te zien stoot ik met mijn schouder tegen de plantenpot. De standaard wiebelt vervaarlijk. Snel steek ik mijn hand uit om hem tegen te houden, maar miss McCleethy tuurt al in de duisternis.

‘Wie is daar?’ roept ze.

Met bonzend hart maak ik me zo klein mogelijk en hoop dat de varen me aan het zicht onttrekt. Het zou niet best zijn als ik werd betrapt terwijl ik midden in de nacht door de gangen van Spence sloop. Ik hoor het kraken van de vloerplanken, een teken dat miss McCleethy op me afkomt. Ik ben erbij. Al mijn punten wegens goed gedrag zal ik kwijtraken, en als straf zal ik eindeloos lang passages uit de Bijbel moeten overschrijven.

‘Deze kant op alstublieft, miss McCleethy,’ roept Brigid.

‘Ja, ik kom eraan,’ antwoordt miss McCleethy. Ze keert de dubbele deur de rug toe en loopt achter Brigid aan verder de trap op, tot het weer donker en stil is in de gang, afgezien van het gekletter van de regen.

Als ik eindelijk in slaap val, slaap ik onrustig, geplaagd door dromen. Ik zie het rijk, het prachtige groen van de tuin, het heldere blauw van de rivier. Maar dat is niet het enige. Bloemen die zwarte tranen plengen. Drie meisjes in het wit, met op de achtergrond het grijs van de zee. Een gestalte in een donkergroene mantel. Er rijst iets op uit de zee. Ik kan het niet zien; ik zie alleen de gezichten van de meisjes en de kille, harde angst in hun ogen voordat ze het op een gillen zetten.

Even word ik wakker en probeer ik me uit alle macht te oriënteren, maar de onderstroom van de slaap is te sterk, en ik beland in een laatste droom.

Pippa loopt op me af, met op haar hoofd een bloemenkrans,

als een kroon. Haar zwarte haar glanst, zoals altijd. Lokken strijken langs haar blote schouders, zo donker vergeleken met haar bleke huid. Achter haar is de bloedrode hemel doorspekt met dikke, donkere wolkenflarden, en een knoestige boom lijkt in zichzelf te willen wegkruipen, alsof hij levend is verbrand en alleen dit nog over is van zijn ooit zo trotse schoonheid.

‘Gemma,’ zegt ze, en mijn naam galmt door mijn hoofd tot ik niets anders meer kan horen. Haar ogen. Er is iets mis met haar ogen. Ze zijn blauwachtig wit, de kleur van verse melk, met een zwarte kring eromheen en een klein zwart stipje in het midden. Ik wil mijn blik afwenden, maar dat lukt niet.

‘Het is tijd om terug te keren naar het rijk...’ zegt ze keer op keer, alsof ze een zoet slaapliedje zingt. ‘Maar wees voorzichtig, Gemma, schat... want ze hebben het op je gemunt. Ze hebben het allemaal op je gemunt.’

Met een angstaanjagend gebrul spert ze haar mond open en onthult de scherpe punten van haar afgrijselijke tanden.